

[Justitsministeren.]

ønsker gentaget, at ville undervise mig eller paapege noget Punkt i Lovforslaget, hvor dette Foredrag skulde kunne faa Indflydelse. Berettigelsen af mit Spørgsmaal ligger ikke alene i den Omstændighed, at Foredraget ellers vilde være Emnet fuldkommen uvedkommende, men ogsaa deri, at det ærede Medlem Gang paa Gang talte om Lovforslaget som anvisende negative Veje, medens Venstres Forslag formentlig anviste positive Veje. Jeg ved ikke, hvorledes det er muligt at anvise positive Veje gennem en Straffelov, mig er det i hvert Tilfælde ikke muligt. Det maa foregaa dels gennem Oplysning, dels gennem Sociallovgivning, og jeg tror ikke, at jeg vilde modsætte mig de stærke Reformer i Retning af Sociallovgivning til Fordel for vordende Mødre og Børn, som det ærede Medlem eller det ærede Medlems Parti maatte foreslaa — saa vilde det da i hvert Tilfælde være første Gang i mit Liv.

Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Lisbet Hindsgaul), hvis Tale jo ogsaa var stærkt lyrisk betonet, sagde straks, at det Udtryk, jeg havde anvendt i § 1, „alvorlig Fare“, var et elastisk Begreb. Hvad er det for mindre elastiske Begreber, det ærede Medlem vil indføre i Stedet for „alvorlig Fare“?

Dernæst talte det ærede Medlem om Samfundsindgriben, som om man ved det foreliggende Forslag paabegyndte en Indgriben fra Samfundets Side paa dette Omraade. Har vi da ikke altid haft Straffelove? Er Udviklingen ikke tværtimod den, at vi med dette Lovforslag fortsætter en Linie, der ganske uden Hensyn til alle de Faktorer, der i øvrigt har været nævnt som medvirkende til Kulturens og Moralens Tilbagegang, gennem Aarhundreder har ført til mindre og mindre Straf eller til Straffrihed paa større og større Omraader? Hvad er det, der bryder denne Linie ved det nuværende Lovforslag, hvad sigtede det ærede Medlem til i saa Henseende?

Jeg ved heller ikke, hvilken praktisk Betydning det ærede Medlem tillagde sin forholdsvis lange Tale om den sociale Indikation, al den Stund den sociale Indikation altsaa ikke findes i nærværende Lovforslag og ikke er krævet indført af noget andet Parti her paa Rigsdagen end Kommunerne, der har forladt det russiske Standpunkt og formentlig af politiske Grunde har overtaget det i øvrigt forladte Kommissionsstandpunkt; men af Hensyn til Kommunerne at begynde en teoretisk Diskussion om den sociale Indikation finder

jeg dog ikke rimeligt. Rusland har for øvrigt, saa vidt mig bekendt, aldrig indført den sociale Indikation, som det ærede Medlem sagde. Nej, Rusland indførte Frihed. Men ved Bedømmelsen af Formuleringen af § 1 tror jeg, der er en hel Masse Hjerner, som ikke har kunnet taale at tumle saa meget med Ordet „Indikationer“. Der er saa mange Folk, der i det sidste halve Aar har faaet Ordet „Indikationer“ paa Hjernen, at de til sidst har glempt, hvad det egentlig drejer sig om her; navnlig interesserer det dem ikke det mindste, hvad Justitsministeren, som har Ansvaret for Lovforslaget og formentlig maa vide, hvad det indeholder, mener det drejer sig om. Indikationer er for mig slet ikke det afgørende; jeg prøvede paa at fastslaa det før, jeg vidste nok, det ikke hjalp, og derfor skal jeg nu gøre Stemmen lidt stærkere — det er det, som Hr. Pürschel, som er den retslærde, der blev fremhævet før, kalder, at jeg er lidenskabelig — det afgørende er slet ikke Begrebet „Indikationer“, det afgørende er den Realitet: Hvad skal være det for et Samfund afgørende Kriterium, naar det drejer sig om, hvorvidt Fosterbeskyttelsen skal vige for eller sejre over Hensynet til Moderen? Herom siger jeg: I alle de Tilfælde, men ogsaa kun i de Tilfælde, hvor der er en alvorlig Fare for Moderens Liv eller Helbred, bør Hensynet til Fosteret vige. Det er Grundlaget for Diskussionen efter mit Forslag, men der er ingen, som vil diskutere paa det Grundlag. Det eneste, der interesserer, er at faa at vide, om den medicinske Indikation er mere eller mindre ren, eller om man kan fortolke denne Indikation paa den ene eller den anden Maade, men at drage Konsekvensen ud fra dette Grundsynspunkt uden Hensyn til, om Indikationerne derefter kommer i mere eller mindre nøjagtig Overensstemmelse med, hvad en eller anden begrænset Kreds af Læger forstaaer ved medicinsk Indikation, det er der ingen, der interesserer sig for undtagen netop Forslaget og de, der skal gennemføre det.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti havde vanskeligt ved helt at slutte sig til § 1, Nr. 3, hvor der staaer, at Svangerskab kan afbrydes i Tilfælde, hvor der er nærliggende Fare for, at Barnet paa Grund af arvelige Anlæg vil blive lidende af Sindssygdom, Aandssvaghed, andre svære mentale Forstyrrelser, Epilepsi eller alvorlig og uheldelig legemlig Sygdom. Ja, jeg kan godt forstaa, at man har vanskeligt ved at slutte sig hertil, navnlig fordi ingen af os, hverken det